

ימי התום... תם ונשלם.

אני משתתף בצערן של משפחות אגם ושבת גוטר, אבל אני חייב להודות על האמת... אני משתתף גם בצערי: זה מבאס, לאבד במחי שבוע, את שתי החברות האהובות כל כך...

ברכה'לה הייתה האימא שלי, הטבחית שלי וכמובן גם אחת מחברותי הרבות. היה לה חוש הומור מטורף: היא אמרה פעם ש"אני הידוע בציבור שלה". האמת היא שאני הוא שאמרתי את זה לברכה'לה... חה, חה, חה...

את רימונד הכרתי כשהגעתי לקיבוץ לפני 20 שנה. אישה עושה.

גוטר בעצמו אמר לי: "רימונד לא הצליחה בקיבוץ בגללי. היא הצליחה בגללה".

אהבתי להחליף איתה קללות במרוקאית. לימדתי אותה משפט:

אס כרבק = איך את מרגישה?

לה-באס = הכל בסדר?

פסרה, סרורדה = על הפנים

השבח לאל = השבח לאל.

ובתוספת הרגילה: "תודה רבה, סתה"י בריאה".

כל הכבוד בשבילך, שום דבר בשבילי...

הצלחתי ללמד אותה את זה בעל פה, אחרי שקיבלה אירוע מוחי.

הכי מרגש היה כשפעם אחת היא עברה, כמידי בוקר, ליד ביתי: אס-כברק, לה בס, פסרה, סרורה, השבח לאל, תודה רבה, שתהיה בריא. כל הכבוד בשבילך, שום דבר בשבילי.

באותו היום, המשפט החל ליד ביתי והסתיים כשהגענו לבית יונתן. הייתי בין יחידי הסגולה שהצחיקו אותה.

הפעם האחרונה שהצחקתי אותה, היה שבוע לפני לכתה. אז תודה על האמת – אני חייב לפתוח "סוכת אבלים פרטית, אחרי השבעה של רימונד"

כל בני המשפחה, חברים או סתם "שותי קפה חינם", מוזמנים לבוא אלי הביתה כדי לשמוע סיפורים על רימונד, המכונה מסעודה ולברכה המכונה ברכה'לה.

אל תקחו את זה אישית.

אז עד שאתם לא תעמדו בתור – עד המרכזלית כדי לבוא אלי. אני בינתיים אזכור את שתי חברותי "בדקת לעיסה".

עכשיו הכלניות פורחות בשלל מרבדים, הרקפות – מתחת לסלע, גם. הקורונה ממשיכה להפיל חללים.

אני אחכה לתוצאות הבחירות, אספר לעצמי בדיחות ועובד על אזרחות פורטוגלית.

ולבסוף – אזכור את חברותי.

ולחברי הקיבוץ – לא נותר לי, אלא לומר: **חג שמח**

סמי אוחיון

